

[Inger Gautier Schmit.]

de unge piger, der går på kursus, gå alene hjem om aftenen.“

Hun skriver også om et andet kursus, som de har gået til, at de må køre i rutebil, og så må de følge de enkelte medlemmer til deres hjem bagefter. Og denne kvinde skriver:

„Det er dog for galt, at forbryderne i den grad skal terrorisere den fredelige befolkning.“

Det er jo ikke et isoleret tilfælde. Jeg taler med mange kvinder rundt omkring i landet, og mangfoldige steder hører man dette: man kan ikke mere, sådan som man ganske trygt kunne før, gå alene på landevejen om aftenen. Og enlige kvinder, som bor i huse, hvor der ikke er andre beboere, er i allerhøjeste grad ilde farne. Hvor tit læser man ikke i en avis: „To enlige damer truet af røvere, tvunget til at udlevere 500 kr.“ Hvis vi skulle tælle alle de tilfælde i det sidste år, hvor enlige kvinder er blevet forelempt af unge forbrydere, som på den ene eller den anden måde er trængt ind til dem og har forvoldt dem skade, ville det ikke være få. Og det er ikke alene de tilfælde, som kan fremføres, men det er hele den utryghed, det giver i samfundslivet for kvindernes vedkommende, der gør, at jeg ikke kan andet som kvinde end udtale min harme over den udvikling, der her finder sted, at vi ikke kan gå trygt og roligt på gader og veje og stræder, men skal være udsat for, at forbrydere trænger sig ind på os og gør os skade.

Et andet forhold, jeg i denne forbindelse gerne vil omtale, er den masse volds handlinger, der finder sted overfor gifte koner, når manden kommer beruset hjem og opfører sig aldeles uanstændigt overfor sin hustru. En af de sidste dage var der således i bladet „Information“ en artikel, hvor der stod: „Hver dag anholdes ægtemænd, som har mishandlet konen. Årsagen er som regel skænderi efter mandens soldetur.“ Det er altså kun lige de sidste dages eksempler, jeg her fremfører, men dette, at der daglig anmeldes sådanne tilfælde på politistationerne, kan jo alligevel nok give en noget at tænke på. Nu siger vedkommende politimand, som rapporterer dette til bladet, at meget ofte går hustruen i forbøn for manden, fordi hun ikke ønsker ham straffet, og det kan jo i og for sig være et meget smukt træk hos kvinden, men det, der bør interessere os, er dette: Kan det dog ikke hindres, kan der da ikke træffes foranstaltninger, så at ikke så mange ægtemænd skal mishandle deres hustruer, fordi de er i beruset til-

stand. Man har jo fundet et nyt middel, en pille, som virker afskrækkende på drankere, og jeg vil henstille, at man i stedet for at sende en sådan mand hjem til sin kone og sove rusen ud, lader ham underkaste en kur med disse piller, der giver ham afsky for spiritus.

Det er alligevel alt for mange hjem, der ødelægges på grund af spiritus. Nu siger jo finansloven, at der i år ligesom sidste år er bevilget 85 000 kr. til ædruelighedsarbejde i vort land, en meget beskednen sum i forhold til de millioner, der ødes ud på misbrug af spiritus — jeg siger med vilje på misbrug, ikke på en forstandig brug af spiritus — og den sum af familielykke og velfærd, der går til for børn og kvinder, som lider en krank skæbne på grund af misbrug af spiritus. Jeg synes, det måtte være et udtryk for en stigende kultur i et folk, at man ønskede at komme dette misbrug til livs, således at man også på dette område fra statens side ydede betydeligt større beløb til denne opgave. Thi der kan dog ikke være noget så værdifuldt som at værne hjemmene. Et er, at man bygger boliger til familierne, det er selvsagt nødvendigt, men selve livet indenfor hjemmene skulle nødig i så udstrakt grad, som tilfældet er, ødelægges ved misbrug af spiritus, og statistikken over forbruget af spiritus i landet i de sidste år viser jo en meget beklagelig stigning.

Mine bemærkninger til den højtærede justitsminister koncentrerer sig derfor om, hvorvidt der ikke på disse af mig fremførte områder kunne tænkes en større aktivitet både fra politiets, fra befolkningens og fra lovgivningens side, således at vi også på disse områder, der i høj grad tangerer kvinder og børn, kunne se en lykkeligere fremtid i møde.

Hans Thyge Jacobsen: Der er på finanslovsforslaget opført forslag om oprettelse af to lektorater. Begge forslag er vist udmærkede, men må jeg ikke have lov til at henvende den højtærede undervisningsministers og forøvrigt offentlighedens opmærksomhed på, at der ikke her i landet er nogen lærestol i kræftforskning. Det vil vistnok overraske den store offentlighed at blive klar over dette. Der gøres jo et meget stort arbejde gennem Landsforeningen til Kræftens Bekæmpelse og rundt omkring ved læreanstalterne gøres der i de forskellige fakulteter et overordentlig dygtigt arbejde i kræftforskningens, i kræftbekæmpelsens tjeneste. Men der findes endnu ikke her i landet en lærestol i kræftforskning, og det forekommer mig at være forkert. Jeg tror, at kræftlidelsen er af en